

KÂBUS GİBİ

Sıddıka Zeynep BOZKUŞ

Her şeyi duymuş olduğu hâlde bunu kimseye belli etmemesi gerektiğini öğrenmişti ama bu sefer işittiklerini herkesten gizlemiş olmak yetmeyecekti. Bir süredir susturamadığı iç sesleri karanlık bir tünel olmuş gitgide onu boşluğa doğru sürüklüyordu. Gardırobun önüne geçti ve hazırlanmaya karar verdi. Kulakları kan içinde kalmıştı sanki. “Kâbus gibi bir gün.” dedi, usulca.

Bu mavi hırka ile yüzüm karanlık görünüyor. Bu siyah elbise, kaşımla gözümle birleşince çok sert bakıyorum. Bu sarı gömlek çok aydınlık, apaydınlık... Oysa ben?! Kırmızı mı? Hayır, kırmızı giyebilecek kadar mutlu bir gülümseyişe sahip değilim bugün. Kahverengiye ne dersin? Offf, ne zor aynadaki benle hemfikir olup ben olup çıkabilmek bazen. Yatağın üzerinde kat kat bir yığın; rengârenk, buruşturup fırlatılmış fikirler kadar ölgün elbise dağı. Odada kimse yok; o artık, ne giyse yeniden kendisi olamayacak bir insan... “Çok uzattın; alt tarafı kendini, üzüntünü, mutluluğunu, heyecanını, korkunu maskeleyecek birkaç çaput geçireceksin üzerine hepsi bu.” Sonunda karar vermiş, saçlarını iki yanından ayırarak bedenine de siyah beyaz çizgili alelade bir şeyler geçirmişti. Siyahla kendine güvenecek, beyazla işte gün gibi ortadayım diyecekti belki, bilmiyordu. Bu sabah yeni bir şeyler yapmalıydı; hiç gitmediği yerlere gitmeli, hiç görmediği insanlar tanımalı ya da çırpınan balıkları denize kavuşturup Eminönü’nden satın alacağı kuşları Galata’dan uçurmalıydı mesela. İçindeki acı mıydı, yaşama azmi miydi, hırs mıydı, sevinç mi? Allak bullak hisler yaşadığı doğruydü. Adım adım bunları düşünerek ilerliyordu kaldırımında. Sonbahar yapraklarının kızıl, kahverengi, sarı ölgün cümbüşünü seyrederek yürüyordu. Çöpçülerin süpürge sesleri uzaklaşmıştı bu vakit. Hâlbuki o hâlâ, gecenin ve tan vaktinin seslerini

duyuyordu. Hayır, geceden kalma bir ayyaş değildi. Her şey iki gün evvelki; hayır, hayır, her zamanki kapı duvar dinleme merakı yüzünden başlamıştı. Nasıl merak etmeyecekti ki kendi hayatıydı söz konusu.

Annesi ve babası baş başa vermiş sohbet mi ediyorlardı? Hayır:

— Berkant’a bunu söylemeli miyiz bey? Nasıl olsa günbegün anlayacaktır durumu, ben söyleyemem, dayanamam, yüzüne bakamam...

— Sermet Bey’in sözlerini duydun, hanım; Ber.... Art... hiç.....

Ne söylediklerini tam olarak duyamıyordu. Buna karşın ona ne söylemek istemediklerini tahmin edebiliyordu. “Kâbus gibi bir gün.” diye, söylen-di.

Parkta oturup kuşların ve çocukların cıvıltılarını dinledi; paslanmış spor aletlerinin, salıncakların gıcırtilarına harikulade bir orkestrayı dinlermiş gibi zevkle ve dikkatle kulak verdi... Top oynayan çocukların ağız dalaşlarını, coşkulu naralarını, hatta kaleci çocuğun topu yakalayan ellerinin sevincini duyabiliyordu. Bir kedinin patilerindeki korkuyu seçebiliyor; kendinden emin yetişkinleri istikrarlı topuklarından, gençleri adımlarındaki heyecanlarından, sekerek yürüyüşünden bir çocuğu gözleri kapalı ayırt edebiliyordu. Yağmurlu bir gecedен sonra yaprakları hışırdatarak sürünen salyangozlara bile kulak vermeye karar vermişti. Her kelimenin kendine has ritmini hayal ediyor, bu ritimleri parmaklarıyla avuçlarına dokunarak “mors alfabesi gibi ya da aruz vezninin ahengi gibi” işliyordu... Geceleri uyumak zaman kay-bından başka neydi? Geceleri film izliyor ve sabahlara dek okuyordu...

Kendini oyalamak ve aşağı inen bu merdivene direnip yukarı yukarı koşma arzuları içindeyken o ilana rastlamıştı: Diksiyon, Beden Dili, İşaret Dili, Türk Sanat Musikisi Dersleri, Şan Dersleri, Yazı Atölyeleri, Satranç Dersleri...

Heyecanla mutfağa koştu. Annesine sarılarak: “Buldum anne, ne yapacağımı buldum.” dedi. Kadıncağız hiçbir şey anlamıyordu fakat yine de “Aferin oğlum.” dedi başını okşayarak:

— Ne buldun, neyi buldun?

— Her şeyden haberim var anne, korkmuyorum, sen de korkma!

Kadın; gözleri yumulu, başını aşağı yukarı sallıyor, dudaklarını ısıriyor, kaygılarının gırtlığını etten dişten bu giyotinle sıkıyordu. Bu heyecan genç adamı uyutmuyordu, uyutmayacaktı da.

Kapı çalındı. Sabah sabah kim bu, kapıyı alacaklı gibi döven?!

Ev sahibi kirayı istemek üzere gelmiş olmalıydı. Bu vakitte gelmek gibi bir âdeti yoktu aslında. Hem kirayı geciktirmiş de değillerdi. Kimdi bu kapıyı çalan sabah sabah? Hanım, başındaki beyaz örtüyü gerdanının altına sıkıştırarak hem söylene söylene hem de yalpalayarak kapıya doğru yöneldi:

— La havle vela kuvvete kim bu alacaklı gibi... Geldik, geldik.....
Tövbe tövbe...

Kapı durmadan, daha daha daha bir şiddetle yumruklanmaya devam ediyordu. Alacaklının ellerinden süzülen kanlar, eski ahşap kapının oyuklarına doluyor. Gelecek endişesinin girdabında boğulan hayattan alacaklı genç; şu an nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyor, gecenin ayazıyla kavrulup çatlamış ellerini acıyla vurarak ağlıyordu. Kâbus gibi bir gündü: Kadın kapıya iyice yanaştı ve bir kez daha “Sağır mı var, kim bu alacaklı gibi?” diye homurdanarak kapıyı açtı.

Sabahın soğuk ayazı, koşup içerideki perdeyi titretti. Tan, henüz ağarmamıştı, kadın iki adım öne doğru ilerledi ve kapının hem sağına hem soluna doğru; bomboş sokağa dolu dolu bakındı. Arnavut kaldırım sokağın taşlarını, gözleriyle tek tek yeniden diziyordu ki genç kadının omzunu güçlü ve dost bir el kavradı. Sevgili hayat arkadaşı, içeri dolan rüzgârı fark etmeseydi vaziyet ne olurdu kim bilir? Bu lohusa hâliyle Berkant'ın hıçkırıklarına bile aldırmadan, yalın ayak dışarı koşabilir miydi?

İki gün önceydi. Olamaz, kulaklarındaki bu kan... Hiç doğuramaz olsaydın derse ya! Kâbus gibi bir gündü. Titriyorum. Kim söyleyecek? Koluma oğlum girsin, açın şu kapıyı. Parkın sessizliğine aldırma sen. Bu siyah beyaz tulum çok yakıştı yavruma. Korkmuyorum diyor... Kim bu alacaklı gibi vuran? Doktor Sermet Bey, siz geleceği görebilir misiniz? Kar düşer ya kömür gözlü gecelere, duyar ya insan karıncanın ayak seslerini. Pembe pembe ellere yakışır mı kan? Peki ya kulakların...

Geldim. Sağır mı var?